

Et særligt aspekt af den naboretlige regulering har været institueringen af et økonomisk fællesskab ved bl.a. vandløbsreguleringer og etablering af udpumpningsanlæg til afvanding. Det har været en ledetråd, at en offentlig myndighed ikke blot har skullet godkende foranstaltningens udførelse og herunder har kunnet foretage ekspropriationer, men tillige har skullet fordele anlægs- og driftsudgifterne mellem de implicerede grundejere efter den nytte, som foranstaltningerne skønnedes at have for den enkelte ejendom. Som led i en tilstræbt afbureaukratisering foreslås der nu anlagt det hovedsynspunkt, at der bør være enighed mellem de grundejere, der berøres af en ansøgt vandløbsforanstaltning, om både arbejdets udførelse og deres indbyrdes økonomiske forhold, før vandløbsmyndigheden har pligt til at realitetsbehandle ansøgningen (§ 4, stk. 2, 1.pkt.). Vandløbsmyndigheden bør dog kunne meddele den ansøgte tilladelse, uden at denne enighed foreligger, og må da have beføjelse til at fastsætte udgiftsfordelingen mellem de berørte ejere (§ 4, stk. 2, 2. pkt.). Den foreslåede bestemmelse om gebyrer (§ 31) påregnes anvendt til som hidtil at afkræve en ansøger betaling for den sagsbehandling, som manglende enighed påfører vandløbsmyndighederne.

3.3. Forenklet myndighedsstruktur.

Den gældende vandløbslov inddeler vandløbene i offentlige og private efter vandløbsmyndighedens konkrete bestemmelse. Hovedbetydningen af sondringen er, at der skal være et regulativ for hvert offentligt vandløb, men ikke for private, og at vedligeholdelsen af offentlige vandløb påhviler det offentlige, medens bredejerne har vedligeholdelsesbyrden ved private vandløb.

De offentlige vandløb inddeles efter den gældende lov i amtsvandløb og kommunevandløb med henholdsvis amtsrådet og kommunalbestyrelsen som vandløbsmyndighed. Amtsrådet bestemmer, om et offentligt vandløb skal være et amtsvandløb. Kommunalbestyrelsen har i øvrigt en række beføjelser vedrørende private vandløb.

Vandløbene i et vandsystem gennemstrømmer i langt de fleste tilfælde flere kommuner, og det er nødvendigt at tilvejebringe en koordineret administration inden for hvert vandløbssystem og det dertil knyttede nedbørsopland. Den gældende vandløbslov har af denne grund måttet skabe et ret kompliceret administrativt regelsæt. Der foreslås den forenkling, at *alene amtsrådene* skal være vandløbsmyndighed. Ud fra de samme helhedsbetragtninger administrerer amtsrådene såvel okkerloven som de gældende bestemmelser i naturfredningslovens § 43, også selv om vandløbet i relation til den nugældende vandløbslov

er et kommunevandløb eller et privat vandløb, og efter miljøbeskyttelsesloven og vandforsyningsloven er amtsrådene den recipientansvarlige myndighed og har derfor som altovervejende hovedregel kompetencen til at tillade spildevandsudledning og vandindvinding.

Den foreslåede enhedsadministration vil sikre, at amtsrådene for alle vandløb får direkte indflydelse også på den fysiske del af vandløbskvaliteten. Der sikres samtidig en mere effektiv udnyttelse af de samlede ressourcer, der hidtil er anvendt med henblik på at opnå regionplanernes kvalitetsmålsætninger for anvendelsen af de ferske vande.

I forslaget til lov om naturbeskyttelse er optaget en bestemmelse, hvorefter der oprettes regionale *rådgi-vende råd* med repræsentanter for bl.a. landbrugsorganisationerne og natur- og miljøforeningerne. Det forudsættes, at disse råd også medvirker ved principielle spørgsmål eller større sager vedrørende vandløbsloven.

Den hidtidige adgang til at *påklage* vandløbsmyndighedens afgørelse foreslås noget begrænset. Klagemyndigheden foreslås som hidtil at skulle være Miljøministeriet, dog at sager af meget væsentlig interesse i forhold til lovens formål afgøres af det klagenævn, der foreslås oprettet ved særlig lov.

Efter den gældende vandløbslov er det henlagt til *landvæsenskommissionerne* at afgøre uenighed om økonomiske spørgsmål (ekspropriationserstatning, skadeserstatning, bidragsfordeling m.m.). Justitsministeren har i 1986 nedsat et udvalg til at overveje spørgsmålet om eventuel nedlæggelse af landvæsensretterne. Udvalget skal endvidere overveje, hvilke instanser der i givet fald bør behandle de sager, som i dag henhører under landvæsensretterne. Udvalget forventes at afgive betænkning i begyndelsen af 1990. I overensstemmelse med Miljøministeriets indstilling til udvalget foreslås det, at en ny vandløbslov henlægger erstatningsfastsættelser efter ekspropriation til taksationsmyndighederne efter lov om offentlige veje, medens bidrags- og anden udgiftsfordeling mellem berørte grundejere henlægges til vandløbsmyndigheden (amtsrådene) uden klageadgang. Erstatningskrav, der støttes på dansk rets almindelige regler om skadeserstatning, må derimod gøres gældende for de almindelige domstole.

3.4. Brugerbetaling.

Efter de siden 1963 gældende regler har amtsrådet henholdsvis kommunalbestyrelsen pligt til at vedligeholde de offentlige vandløb, så fastsatte regulativbestemmelser om vandløbets fysiske skikkelse m.v. eller dets afstrømningsevne til stadighed er opfyldt. Der har i et vist omfang været adgang til brugerbeta-